

A Siroki díj (vándorserleg) eddigi tulajdonosai

**1993 Péter Géza
1994 Ballagó Emánuel
1995 Virágh Dezső
1996 Laskay Sándor
1997 Vas Sándor
1998 Tóth Sándor
2001 Lakó Antal
2002 Gere Géza
2004 Diószeghy Sándor
2005 Soós János
2006 (Dogosi Károly jelölt, elhalálozott)
2008 Makai Pál
2011 Pócsi Béla**

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY

IDŐSZAKI KIADVÁNYA

3. SZÁM

2012 JÚLIUS-SZEPTEMBER

IMPRESSZUM

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY IDŐSZAKI KIADVÁNYA

MEGJELENIK : negyedévente

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG: az alapítvány elnöke és kuratóriumi tagjai

A kuratórium elnöke: Varga Sándor
A kuratórium tagjai: Eszteró Lajos
Tóth Sándor
Vajó Sándor
Virágh Dezső

LEVELEZÉSI CÍM: Varga Sándor Nyírtura, Rózsa u. 10. 4532

EMAIL CÍM: vargasa@freemail.hu

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY IDŐSZAKI KIADVÁNYA 2012/3

3. SZÁMÚ MELLÉKLET

ALAPÍTÓ OKIRAT

A magyar díszmadártenyésztés nagy alakja, Siroki Zoltán 81 éves korában hunyt el – 1987-ben -, de jól él emlékezetünkben a mosolya, könnyen felidézünk vonásait, még inkább színvonalas előadásait, élvezetes szakecikkeit.

Könyve, a **DÍSZMADARAK A LAKÁSBAN**, valószínűleg a jövőben is alapirodalma lesz nemcsak a kezdőknek. A vele folytatott tanulságos beszélgetésekben sohasem érezte velünk, hogy többet tud nálunk. Nyitott volt, s tudott örülni a kezdők sikereinek is, önzetlenül vállalt részt a népszerűsítésükben. Nem élt vissza a tudásával, s nála a madártartás, a tenyésztői munka nem anyagi kérdésként vetődött fel.

Élete és munkássága minden díszmadártartó számára példaértékű.

Kedves emlékének adózva és munkásságának tiszteletére a Siroki család közérdekű

ALAPÍTVÁNY

létrehozását határozta el az alábbiak szerint:

Alapító: **DIENES MIHÁLYNÉ**

a Siroki család képviselője.

Az alapítvány neve: **SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY**

Az alapítvány székhelye: **4400 Nyíregyháza Arany János u. 7. I/10**

Az alapítvány célja:

- a magyar díszmadártenyésztés fejlesztése
- a madártartás, - tenyésztés hazai népszerűsítése
- a kiállítások színvonalának növelése
- új fajok magyarországi elterjesztése
- a szervezeti élet vonzóbbá tétele
- az Alapítvány által készített vándorserleg évenkénti odaítélése, azon személynek vagy szervezetnek, aki vagy amely a hazai madarásztársadalom véleménye alapján a legtöbbet tette a fenti célok megvalósítása érdekében

múlva újra ellenőriztem az odút, már csak egy tojást találtam benne. Nem gondolkodtam tovább, azonnal gépbe raktam a tojás, és 14 nap múlva ki is kelt a fióka. Ugyan az nap a hím sajnos meglógott, így több fészkelésre nem számíthattam.

A fióka táplálását gyári fióka nevelő táppal (Handmix) kezdtem, és folyamatosan tértem át egyéb élelemre, mint pl.: lisztukac, gyászbogárlárva, szopós egér, csótány. A felnöttek gyári lágyeleséget kaptak, némi kemény tojással dúsítva, és természetesen az előbb felsorolt élő eseséget.

2009-ben sikerült párt szerezni a megmaradt tojó mellé sajnos az évben nem csináltak semmit.

2010 tavaszán saját kutyám a kinti voliersoron, ahol a bajszikák is voltak, egy éjszaka alatt leölt 12 pár tűzcsízt és azok szaporulatát. Teljesen elkeseredtem, és először a kutyát ajándékoztam el, majd az összes madarat fől számoltam. Csak augusztus végéig bírtam és újra kezdtem. Jelenleg két fiatal párom van.

Antalfalvi János

Tisztelt Madárbarát

Végehez közeledik a 2012-es év díjazottjának kiválasztása. A jelölésre jogosult szervezetek és személyek ajánlása alapján a kuratórium elé került az az öt, országos elismertségnek örvendő, több évtizedes szakmai múlttal rendelkező díszmadártenyésztő, akik közül az ötfős kuratórium kiválasztja a vándorszerleg következő tulajdonosát.

A következő személyek közül kerül kiválasztásra a Siroki Zoltán Díj 14. díjazottja:

Kertész Dezső

Gálos István

Gergác Imre

Pálinkás György

Lengyel Tibor

A patinás, gyönyörű serleg, melyen kicsiny réztáblák őrzik az eddigi díjazottak nevét és emlékét, valamint a művesen faragott ládika a következő esztendőben is egy olyan kiváló szakemberhez kerül majd, aki eddigi élete és munkássága alapján érdemes erre a kitüntető posztra, és méltó módon őrizi Siroki Zoltán emlékét. A tavalyi évhez hasonlóan, ünnepélyes keretek között nyújtja át a vándorszerleget, illetve egy díszmadarat ábrázoló festményt a Siroki család és az Alapítvány kuratóriuma.

A Siroki Zoltán Alapítvány ez évi díjátadó ünnepsége szeptember 30.-án, 13 órakor Karcagon (Déryné Kulturális Központ 5300 Karcag Dózsa György út 5.) a Dél-kelet Magyarországi Regionális Kiállítás keretében kerül megrendezésre.

Az Alapítvány kuratóriuma köszöni a segítségét minden szervezetnek és személynek, akik eljuttatták ajánlásukat a 2012-es év díjazottjára, és a továbbiakban is várja majd azokat, immár a 2013-as év kitüntetettjére.

SIROKI ZOLTÁN ÉLETÚTJA- ÖNÉLETRAJZI SZEMELVÉNYEK**1. RÉSZ**

Az emberek általában valamilyen csillagzat alatt születnek. Nálam másképpen történt. 1906. július 25-én, Budán a Csalogány utcában láttam meg a napvilágot. Én tehát a fülemüle égíse alatt születtem és ez a tény befolyásolta egész életemet. Nálam a természet szeretete örökletes tulajdonság. Apám, bár jogvégzett ember volt és a Központi Statisztikai Hivatalban teljesített szolgálatot, nagy volt benne a természet szeretete. Kezdetben fehér egereket tenyésztett, de hamarosan belátta, hogy bármilyen aprók is, az emlős állatok nem lakásba valók. Így hamarosan megvált az egerektől, és rátért a madártartásra és -tenyésztésre.

Kezdetben hazai madarakat tartott, később exotákat is beszerzett, melyek a hazai pintyféléket jórészt kiszorították. Magam kiskoromtól fogva nagy érdeklődéssel figyeltem Apám hobbiját és hamarosan én is részt vettem a madarak ápolásában és tenyésztésében. Második elemista voltam, amikor tanító néink egy kitömött madarat hozott az órára, és magyarázta, hogy az egy vörösbegy, mert egész alsó része szép piros volt. Otthon nagy indignálódva meséltem apámnak, hogy a tanító néni nem ismeri a vörösbegyét, mert helyette egy hím süvöltőt mutatott. Budán a várhegy oldalán laktunk, és lakásunk előtt egy nagy terasz terült el. Apám ezen maga épített egy jókora madárházat (2 x 2 x 3m), és tekintélyes madárállományt szerzett be. A madarakat kezdetben a pesti állatkereskedőktől vette, később Németországból hozatta. Ott ugyanis az exoták olcsóbbak voltak és a választék is jóval nagyobb volt, mint Budapesten.

Az első világháború kitörésekor, 1914-ben apámnak be kellett vonulnia, exotái jó részét eladta, de kedvenc madarát, a kövirigót állomáshelyeire mindig magával vitte. A kövirigó akkor (1914) gyakori madár volt a budai hegyek elhagyott mészkőbányáiban, sőt még a Gellérthegyen is költött. A háború befejezése után az azt követő sanyarú években csak hazai pintyféléket tarthattunk és kanári madarakat tenyészthetünk.

Ugyanezekben az években a jó hollandok sok magyar gyerek nyaraltatását vállalták. Én is 2 hónapot töltöttem Utrecht-ben, és az első exotákat onnan hoztam magammal. Időközben az entomológia is kezdett érdekelni, lepkéket, bogarakat, gyűjtöttem. Érintkezésbe léptem a Nemzeti Múzeum ornithológus és entomológus szakembereivel, Csiki Ernővel, Dr. Greschik Jenővel, Dr. Székesy Vilmosmal, Dr. Kaszab Zoltánnal és Dr. Schmidt Antallal. Ez utóbbi, az idők folyamán, atyai jóbarátom lett. Valamennyien gyűjtőmunkámban mindig készségesen támogattak.

Érettségi után a Budapesti Agrártudományi Egyetemre iratkoztam, ahol különösen az állattenyésztéstan, a növénytan, a növényvédelem és az örökléstani kollégiumok érdekelték. Ez utóbbit Dr. Szabó Zoltán adta elő. Abban az időben állattan című kollégium az Agrártudományi Egyetemen, de a gazdasági akadémiákon sem volt.

TENYÉSZTŐI BESZÁMOLÓK A HAZÁNKBAN TENYÉSZTETT RITKA MADÁRFAJOK TENYÉSZEREDMÉNYEIRŐL**3. RÉSZ****A sárga-vörös bajszi (Trachyphonus erythrocephalus) tartása és tenyésztése**

Színe sárga-fekete, fehéren pöttyözött. A fej narancsvörös, a szemfolt fehér, harkály-szerű csőre vörös színű. Testhossza 23 cm. Elterjedési területe: Kelet-Afrika, Dél-Kelet Szudán, Etiópia, Szomália, Kenya, Észak- Kelet Tanzánia. Élőhelyét erdők, szavanna, bokros területek jelentik, 1500 méteres magasságig. Főként természetvédelmi rezervátumokban, melyet harkály módjára alakít ki. Fészkelja 2-6 tojás. Lágylevő és minden evő. Tápláléka gyümölcsökből, magvakból, kisebb madarakból, rovarokból, legyekből, szöcskékből, természetből, hangyákból áll.

3-10 madár alkot egy csapatot. Elsősorban a földön, bokorban, fákon tartózkodnak amik takarást biztosítanak számukra. Ha utak mellett található a fészkelő helyük, akkor az elűtött rovarokat is összeszedik. Magabiztos madarak, képesek a házakba, gépkocsikba berepülni némi élelem reményében. Nagyon könnyen szelídülnek. Hangos duettekét énekelnek. Ezt általában a domináns pár csinálja, a többiek röviden csatlakoznak. Az alfa pár a legmagasabban helyezkedik el. Ha a többiek közül valamelyik az alfa pár fölé ül akkor az alfa hím keményen rendre utasítja. A költő pároknak felnőtt segítők vannak a költésben. A csapat általában 4 felnőtt és 5 fiatalból áll, az átlag 3-5 madár. A segítők a domináns pár közelében fészkelnek. Alagutakat ásna a természetvédelmi kb. 40 cm mélyen, esetleg folyópartfalba vagy a löszfalba is fészkelnek. A folyó végén van a költő kamra, amit némi füvel és tollal bélelik. 2-6 tojást raknak, amit a szülők és a segítők felváltva ülnek. Fogságban nagyrészt a hímek kotlanak. A fiatalokat leginkább rovarokkal etetik. A szülők és a segítők a nagyobb rovarokat megpuhítják, leszedik a szárnyakat és a lábukat. Kirepülés után a fiókák a család közelében maradnak, és e közben a segítők egyedül vagy kettesével etetik a közelben tartózkodó fiatalokat (a domináns pár fiókáit), míg teljesen önállóak nem lesznek azok. A felnőtt fiatalok a következő évben segítőként tevékenykednek a pár mellett.

2007-ben kedves madarász társam, Pallagi Nándi kénytelen volt felszámolni a madár állományát, az összes rovarévo madár hozzám került, többek közt a sárga-vörös bajszi pár is.

2008. május végén kikerült a pár az udvari volierbe (3 x 1 x 2 m), ebből 1 x 1 x 2 m belső és 2 x 1 x 2 a külső rész. Az odú (hullámos papagáj méretű) a belső részben volt elhelyezve. Júliusban feltűnt, hogy a reggeli etetésnél az odúban nagy a zörgés, kíváncsiságom nem hagyott békén, és megnéztem a zörgés okát. Kettő tojás pihent az odú alján. Gondoltam várok két napot és felírom a kotlás kezdetét. Két nap

megszökik. A nyár folyamán jól érzik magukat a szabadban a szökevény egzóták is, de a hideg idő beálltával rendszeren elpusztulnak.

Még nálunk is megesezt, hogy verebek társaságában 1932. november 7-én, Nagykátán egy pár paradicsom vidapintyet láttak (*Steganura paradise aucupum* NEUM.). A nászruhás hímet sikerült elejteni, amely a Nemzeti Múzeum madárgyűjteményébe került. Elég gyakran látható a főváros területén megszökött hullámos papagáj is. Egy pompás égszínkéek példányt a Hármashatárhegyen láttam.

A tigrispinty ama kevés díszpintyek egyike, amelyik komolyan énekel és pedig nemcsak a hím, hanem a nőstény is, csupán a hím szebben és változatosabban. Éneke a fitiszfűzikéjéhez (*Phylloscopus trochilius* hasonlítható, de annál halkabb.

A tigrispinty neveléséhez a japáni sirályka remekül felhasználható. 1929-ben, október elején fészkeltek nálunk a tigrispintyek a kertiröpdénkben. Mivel a zimankós őszi időjárás miatt sikeres költésre semmi remény sem volt, a tojásokat a lakásban, egy éppen kotlani kezdő japáni sirálykapár alá tettem. Október 23-án kikelt 5 fióka és a sirálykák mind az ötöt szépen fel is nevelték.

Miután a tigrispinty a fogságban a legmegbízhatóbban költő asztrild faj, örömmel kell üdvözölni, hogy Budapesten ez a szép és kedves díszpinty ismét évek óta állandóan kapható.

Búvár 1964. 5. szám

VÁLOGATÁS SIROKI ZOLTÁN ISMERETTERJESZTŐ ÍRÁSAIBÓL 3. RÉSZ

A tigrispinty (*Amandava amandava* L.) viselkedése és költése fogságban

Életem egyik nevezetes napja volt 1922. szeptember 28. Ekkor érkeztem haza 2 havi nyaralás után Hollandiából. Hoztam magammal 7 db díszpintyet. Közöttük volt 1 pár tigrispinty és 1 pár szalagpinty is.

Az első világháború kitörése óta 1922-ig 8 év telt el. Egzótáink lassan mind elpusztultak és nekünk meg kellett elégednünk a hazai pintyfélék és a kanári madár tenyésztésével. Édesapámmal nagy volt örömünk, amikor nyomorúsággal teli évek után végre ismét sikerült egzotikus madarakhoz hozzájutni. Hollandiában akkor 3-4 gulden volt az olcsó díszpintyek párja. A szalagpintyet és tigrispintyet azért választottuk, mert nem kényesek és elég könnyen szaporodnak a fogságban.

A tigrispinty a legszebb és legigénytelenebb egzotikus madarak egyike. Nem a pintyfélék, hanem a szövőmadarak (*Malimbidae*) családjának díszpintyek (*Estrildinae*) alcsaládjába tartozik. A nászruhás hím gyönyörű vörös színű, háta és szárnya barna, farka fekete. Begyén, mellén és a testoldalakon számos kerek, fehér foltocska látható. A szemek alatt fehér csík van. Csőre vörös. A nőstény felül barna színű, deréktája és a felső farkfedő sárgás színű, apró fehér pontokkal. Alsó része barnás sárga, fehér foltok nem olyan számosak, mint a hímnél, csőre vörös, szárnya barna, farka fekete. A hím téli tollzatban a nőstényhez hasonló. Hossza 90- 100 mm. A tigrispinty a család egyetlen képviselője, amely a valódi szövőmadarakhoz hasonlóan a költési időben nászruhát visel. A többi díszpinty egész évben egyforma. Elterjedése: Elő- és Hátsó-India (a Himalájában 1800 m magasságig felhatol), Jáva és a Kis-Szunda szigetek, Szumátra, Manila és a Havaii szigetek. Behurcolták Afrikába is, ahol Kairó környékén, Mohéli, Mauritius és Reunion szigeteken él.

Hazájában a magas fűvel benőtt területek, kertek, cserjések és cukornád ültetvények lakója. Három alfaja ismeretes: az *Amandava amandava* (L.) (Hochroter Tigerfink) nászruhás hímjének kantára fekete, a fehér foltok nagyok és a felső farkfedőn is jelen vannak. Ez a legnagyobb alak. Az *Amandava a. punicea* HORSF. (Kleiner Tigerfink) kisebb, a hím kantárja vörös, a fehér pontok kisebbek és a felső farkfedőn rendszeren hiányoznak. Az *Amandava amandava flaviventris* WALL. hímjének hasa narancssárga, a kantár vörös vagy fekete, a fehér pontok kicsinyek. Az első kettő egyformán gyakori a külföldi madárpiacokon, a narancssárga hasú alfaj ellenben nagyon ritka. Az én párom a kisebb alfajhoz tartozott, a hím téli tollzatban volt. Megérkezésünk után tágas kalitkában helyeztük el őket, ahol szerencsésen kiteleltek. Lakótársaikkal: szalagpinty (*Amadina fasciata*), muskátpinty (*Lonchura punctata*), narancsszövő (*Euplectes franciscana*) békességben éltek. A díszpintyekre jellemző, hogy a párok összetartanak, nemcsak költéskor, hanem a költési időszakon kívül is. Szorosan egymás mellett üldögélnek, és egymást kölcsönösen tisztogatják.

Április közepe táján madaraink egy szabadban épített 2 m széles, 2 m hosszú és ugyanolyan magas madárházba kerültek. A röpde lakóit úgy válogattuk össze, hogy egymást a költésben ne zavarják. A tigrispintyek, bár kitünően érezték magukat a szabadban, de hónapokig semmiféle költési hajlandóságot sem mutattak, a hím ellenben lassan színeződött és mind gyakrabban énekelt. Végre augusztus elején fészekrakáshoz láttak. Kiválasztották a legmagasabbra felszerelt fűcsomót és abba kezdett fészkelő anyagot hordani a hím. Abban az időben még lehetett kókusz és agave-rostot kapni, amit különösen szerettek és előnyben részesítettek. A pintyféléknél rendszeren csak a nőtény készíti a fészket. A díszpintyeknél ezzel szemben a hím hordja az anyagot, a nőtény meg elrendezi. Az agave-roston kívül hazai fűfélék, főleg egyes csenkeszfajok (*Festuca sulcata*, *pseudovina*, *glauca*, *vaginata*) tölevelei is jó fészkelő anyagnak bizonyultak. A teljesen zárt, oldalt kerek bebújónyílással ellátott fészkek néhány nap alatt készen volt. Belsejét vastagon tollal bélelték ki. Egy idő múlva észrevettem, hogy valamelyik tigrispinty mindig a fészekben tartózkodik, nyilvánvaló tehát, hogy a tojásrakás megtörtént és kotlanak. A hím és a nőtény felváltva ül, éjjel mindketten ülnek. Ez is jellemző a díszpintyekre, a pintyféléknél a nőtény egyedül kotlik. A fészkek 4-7 tojásból áll, színük tiszta fehér. Augusztus vége felé madaraink kezdtek feltűnően sokat enni az állandóan rendelkezésükre álló friss hangyatojásból. Szeptember 6-a körül már csipogást is hallottunk, mely a tücsök ciripeléséhez nagyon hasonlít. Az öregek szorgalmasan etettek, a fészkek felőli csipogás mindig erősebb lett és kb. 3 hét múlva 4 jól fejlett fióka hagyta el a fészket. A fiókák egyszínű fakó barnák, csőrük fekete. Három héttel a kirepülés után színeződni kezdtek. 8 hetes korban csőrük már vörös volt és a test alsó része világos-sárga színű lett, felső részük ellenben megsötétedett. Az én fiókáimból kettő hím, kettő nőtény lett. Neunzig szerint három hónapos korukban már ivarérettek. Persze nem volna tanácsos ilyen fiatalon tenyésztésbe fogni őket, de 8-10 hónapos korban már szaporíthatók. A tigrispinty fő tápláléka a fehér köles, ezenkívül muhar, fénymag és csumiz is szerepeljen a magkeverékben. Zöld eledelt (tyúkhúr, saláta) állandóan kapjanak. Szükségük van állati eledelre is. Nagyon szeretik a friss hangyatojást és a lisztkezacot, de a keményre főtt tojásra is rászoktathatók. A fiókák felneveléséhez fokozott mértékben van szükség a már említett állati eredetű táplálékra, ezenkívül csíráztatott magvak is jó szolgálatot tesznek.

1922 őszén a budapesti állatkereskedőknél is megjelentek az első egzotikus madarak, úgyhogy módunkban állott, főleg csere útján, újabb tigrispinty párokat beszerezni. Később évente hoztunk Németországból egzotákat, de tigrispinty állományunkat, vagy tenyésztés útján gyarapítottuk, vagy *Schindler Károly* budapesti állatkereskedőnél szereztük be.

A tigrispintyek madárállományunknak állandó tagjai voltak. 15 év alatt harminckettőt tenyésztettünk. Nem nagy szám ez, minden évre csak kettő jut, de nem szabad elfelejtenünk, hogy az asztrildoktól tömeges szaporulatot nem lehet várni, mint pl. a zebrapintytől, vagy japáni sirálykától. Azután sohasem tartottunk sokat, megelégedtünk egy, legfeljebb két párral. A szaporulatot kiszíneződésük után elcseréltük valamilyen más díszpintyre. Egzótát Pesten alig vettünk, mert sokba kerültek. Pl.

Schindler 1 pár tigrispintyért vagy pillangó pintyért 16-18 pengőt kért 1930-ban. Ezzel szemben Németországban 3-4 márkáért kínálták a gyakori díszpintyek párját. Ehhez természetesen hozzá kellett számítani a szállítási költséget és a luxusadót, amely a madarak értékének 10%-a volt. Azonban ha az ember többet hozatott egyszerre (pl. 8-10 darabot); akkor 6-8 pengőbe került párja.

A tigrispinty a legmegbízhatóbban költő asztrildok közé tartozik, ha elég nagy helyet tudunk részükre biztosítani. Kalitkában már nehezebben szaporodik. 6 évvel ezelőtt sikerült ismét tigrispintyeket beszereznem, először 5 nőtényt, aztán két hímet. A tojók két évig hím nélkül voltak, egymással nagyszerűen megfértek a tágas kalitban és a kalit oldalára felakasztott fészkekbe (Harzerbauer) időnként tojásokat raktak. Néha 8-10 is volt egyaráson. Mire hímeiket is sikerült beszereznem a tojók száma kettőre apadt. Az egyik hímet el kellett távolítanom, mert a másik erősebbnek bizonyult és üldözte. A két nőtény ismét egy fészkekbe tojt, felváltva kotlottak, de valamennyi tojás terméketlenül bizonyult. Újabbán minden évben hozzájuthatunk Budapesten tigrispintyekhez, eddig azonban csupán egy sikeres költési eredményről tudok: japáni sirálykapár nevelt fel 2 tigrispintyet.

A "Die Gefiederte Welt" 1960 évi. 5. számában egy rendkívül érdekes esetről olvastam. Történt, hogy Heidelbergben egy ottani közismert madárkedvelőnek szomszédja jelentette, hogy a város szélén, egy parlagon hagyott, gyümölcsfákkal és bokrokkal gyéren benőtt, erősen elgyomosodott területen előtte ismeretlen, apró, vörös színű madarakat látott. A jelzett helyen két nászruhás tigrispinty fedezett fel, melyek nyilvánvalóan fogságból szöktek meg. A madarak oly ragyogó színben pompáztak, amelyet csak kiszínezett állapotban importált példányoknál lehet látni. A fogságban a vörös szín ugyanis veszít intenzitásából. A két hím erősen veszekedett. Egy idő múlva az egyik eltűnt egy ribizke bokorban és helyette egy tojó jelent meg. Nyilvánvaló volt, hogy a madarak költöttek. Óvatos kutatással sikerült a fészket megtalálni, amely a talajtól kb. 40 cm magasságban épült, és benne 5 db, néhánynapos fióka volt. Ettől az időtől kezdve naponta ellenőrizte a fiókák fejlődését. Az öregeket a gyakori látogatás cseppet sem zavarta, buzgón etettek és a kicsinyek szépen fejlődtek. A fiókák begye valamilyen zöldszínű anyaggal volt tele. Emberünk kíváncsi volt, hogy a szülők milyen növényt részesítenek előnyben. Megfigyelte, hogy a sok gyom között különösen nagymennyiségben díszlett 2 fűfaj, a *Panicum galli* és a *Phleum arenarium*, amelyek a költés idejében félférett állapotban voltak. Ezekre a növényekre jártak az öregek. Nyilvánvaló, hogy apró, lágytestű rovar is bőven fogyasztottak, de a táplálék zömét az említett fűfélék félférett magvai képezték. Amikor a fiókák 13 naposak lettek, befogta a nőtényt és vele együtt kiszedett 2 fiókát, a másik harmat a fészkekben hagyta. Az anyát 2 fiával tágas kalitban helyezte el, ahol a fiókák táplálása tovább folyt, mintha mi sem történt volna. Az utóbbiak részére természetesen fűből mesterséges fészket készített.

Másnap befogta a hímet is a másik három fiókéval egyetemben. Az öregek a fogságban is éppen olyan buzgalommal etettek, mint a szabadban és az 5 fiókát szépen felnevelték.

Ahol sok madarat tartanak fogságban, gyakran megesisik, hogy egyik-másik